

בניינים

על אף הבניינים הללו, הדומים למצבות־שיש עם פתחי אוורור שהעמידו קבלנים יהירים על חולות הזהב הגועשים של ילדותי, עדיין אני יכול לזהות את האור הלבן, להרגיש את נגיחת השור של הים בחופים הסמוכים לשדה התעופה ולעוף אל מרחבי מליחותו כמו עפיון סמוק שמעולם לא הוגבל בחוט. העובדה שילדים אחרים משחקים עכשיו בכניסות הממוזגות, שבכל אחת מהן רכון שומר על מסכי טלוויזיה לברוק את הבאים והיוצאים, אינה מצערת אותי. הייתי יכול לחבר קינה על גן העדן שאבד, על רוחות ים מכושפות, שריחן ומעופן נבלמו במגדלים התתרנים אבל אני מבכר לזכור את שביל השיחים היבשים ואת ההפתעה הכחולה שחיכתה מעבר לגבעות.

"מאות" הם קטעים קצרצרים של פרוזה פיוטית שכל אחד מהם מונה 100 מילים בלבד.

יאירה גנוסר

העיר הנסתרת

יציקה עברתי בחלל מיתולוגי פרטי
מתחזה לזמן היסטורי
כאן הייתה שפת חולות הזקב,
שפת הספר, שפת הים – כרוכים זה בזה
כאן הדבקתי כרוזי לח"י,
הפרנו עברית אחת, עברית יפה
פה היו נעלי פיל לילדים, פיל בנחלת
בנג'מין.

אני העיר הזאת, עיר אשר איננה
הזה עבר אני, ואין בי איון
אני העיר הנסתרת

זו, הגרה כאן קבע, והמהגר, משם
לשנינו אבדה מולדת
המהגר מצא, אולי, מולדת חדשה
אולי הוא חצוי בין שתי ארצות
לי הקבע עבר מן העולם
לא אוכה לשמר תל אביב של ילדות
לא אוציא לאור עיר
שכבר חדלה להתקיים,
עיר אשר איננה.

מתוך הספר שיינדל העומד לראות אור
בהוצאת כרמל

בערב, בשוליים

אולי עקר חייה אשה מהרהרת
במשבצת פנויה
"משוררת"

והיא לא תהיה
לא אור לגויים,
לא מאור הגולה
על קרקע ארץ קטנה

שורה שלי תנצח חסרת אונים
כהכהוב בצל ברנר,
כהכהוב בצל יאיר,

ובערב בשוליים,
אמיל גרינצוויג,
עובר בירושלים.

לי רחובה של עיר

עצים מקשטים ציר בקשתות ירקות
ועורכים מתרבים בו
עד פחר.

לא רחוב ראשי, מודיליאני צר
ומאָרד, כאלו הוא צואר נשי,
ענף תמר מגיע בו אל פתח החלון,
ומרגיע,
עוד קשת נלוית אליו
לחרר לחרר פנימה.

ולמרות השעול הזקן, הגוכר בי,
להזכיר מדי יום את דוד אבידן,
יש בי שמחה בת רחוב ותמר בו
עם ספר שירה, פה, על הסדין
במטה
של אשה לא יפה, נפלאה,
אלקט לי מדפיה שורה מתאימה
"ואשמרנה בין דפי ספריי".

נו, ומה עם שיר משלי?
שיר, ההולכת וגדלה, כועסת עלי
כי ללא פל אשור
אני משבצת אותה